

Nummer 11	1. Juni 1916	65. Aargang

Det evige Livs Principper.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale
ved Kirkens 86. aarlige Generalkonference den 16. April 1916.
(Oversat af „Bikuben".)

Jeg vil i høj Grad trænge til Guds Aands Bistand og den Kraft, som bliver givet mig formedelst mine Brødres og Søstres gode Følelser overfor mig og Eders Forbønner i denne Morgenstund, medens jeg søger at sige nogle Ord til Eder. Jeg nærer i Øjeblikket intet Ønske om eller tænker paa at benytte ret meget af Tiden.

Det er umuligt for mig at finde Ord til at udtrykke den Glæde og Taknemlighed, som i Dag fylder mit Hjerte ved at have Lejlighed til, formedelst vor himmelske Faders store Naade, at være tilstede her sammen med Eder og at skue ud over de forsamlede Tusinder, som har indfundet sig til dette Aabningsmøde, og den 86. Festligholdelse af Aarsdagen for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Organisation. Jeg er forvisset om, at Profeten Joseph Smith og hans første Medarbejdere, som under den Almægtiges Inspiration og Vejledning og med Kraft fra det Høje paabegyndte dette de sidste Dages store Værk, ligeledes vilde glæde sig med os, hvis de var her, og glæde sig over dette Syn. Jeg havde nær sagt, hvis det var dem tilladt at betragte denne Scene her i dette Tabernakel, som jeg nu har foran mig, men jeg tror, at det er dem tilladt at se ned paa os, ligesom Guds altseende Øje betragter os og hele sit Skaberværk.

Jeg tror, at det ikke i Aandeverdenen vil blive nægtet de Mænd, som er blevne udkaarede i denne og alle andre Husholdninger til at lægge Grundvolden for Guds Værk blandt Menneskenes Børn til deres

Frelse og Ophøjelse, at se Resultaterne af deres Arbejde og Bestræbelser og af den Mission, som Gud i sin Visdom kaldte dem til at udføre for Menneskenes Forløsning og Frelse.

Jeg er derfor temmelig sikker paa, at Profeten Joseph og de andre Martyrer i denne Uddeling kan se os; at Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruf og de trofaste Mænd, som var forenede med dem i Udførelsen af deres Gjerning her paa Jorden, med Opmærksomhed vogter over Guds Riges Interesser, for hvilke de arbejdede, og for hvilke de kjæmpede, medens de levede i Kjødet.

Jeg tror, at de er interesserede i vort Velfærd, maaske langt mere interesserede paa den anden Side Sløret, end medens de var her paa Jorden. Jeg tror, at de har større Kundskab, at deres Aandsevner har udvidet sig langt ud over, hvad de havde nogen Anelse om i Livet, og at deres Interesse for Herrens Værk, hvortil de gav deres Liv, og hvortil de viede deres Kræfter, er forøget og udvidet i samme Grad. Uagtet nogle maaske synes, at det er et lidt yderliggaaende Standpunkt at indtage, saa tror jeg dog, at det er sandt, og jeg føler i mit Hjerte, at jeg staar ikke alene foran Guds og hans Søns Aasyn, men foran dem, som Gud har beskikket og inspireret til at lægge Grundvolden til det Værk, som vi alle er meddelagtige i. Med mit Sind opfyldt af denne Følelse gjør den Tanke et saa dybt Indtryk paa mig, at jeg ikke i denne Stund vilde sige et eneste Ord, som kunde blive anset for at være ufornuftigt eller upassende, eller som vilde forarge nogen af mine Forgjængere og tidligere Medarbejdere i Herrens Vingaard.

Jeg vilde ikke sige et eneste Ord eller udtrykke en eneste Tanke, som jeg kunde tænke mig vilde bedrøve Joseph Smith, Brigham Young eller de andre Herrens Tjenere, eller deres trofaste Medarbejdere i Evangeliets Tjeneste. Sommetider aabner Herren vort aandelige Syn fra vort nuværende Stade paa denne Side Sløret, og vi faar ligesom en Følelse af, at vi kan se ind i Tilværelsen paa den anden Side. Dersom vi, formedelst Guds Aands inspirerende Indflydelse og de hellige Profeters Ord, kan se ind igjennem Forhænget, der skiller dette Liv fra Aandeverdenen, da maa sikkerlig ogsaa de Aander, som er gaaede hinsides, kunne se langt tydeligere, hvad der foregaar her hos os, end vi er i Stand til at se hos dem herfra.

Jeg tror, at vi bevæger os og lever i himmelske Væseners og Sendebuds Nærværelse. Vi er ikke affondrede fra dem. Eftersom vi bliver bedre bekjendte med Evangeliets Principper, saaledes som de er blevne aabenbarede i denne Uddeling, begynder vi mere og mere fuldkomment at erkjende, at vi er nøje forbundne med vore afdøde, med vore Forfædre, vore Venner, Medarbejdere og Omgangsfæller, som er gaaede forud for os til Aandeverdenen. Vi kan ikke glemme dem, de er hele Tiden i vore Tanker, i vor Erindring, og saaledes er vi forenede og sammenknyttede til dem med Baand, som vi ikke kan bryde eller frigjøre os for. Dersom dette er Tilfældet med os i denne vor Tilværelse, hvor vor Synskreds er begrændset paa Grund af vor kjødelige Svaghed og Mangel paa tilstrækkelig Inspiration og Visdom fra Tid til anden,

hvor meget mere sikkert er det da ikke, at de, som har været trofaste her paa Jorden, og som er gaaede hinsides, endnu ser os og ivrigt medvirker for Menneskenes Sjæles Frelse, for Opladelsen af Fængslets Døre for de Bundne og forkyndende Frihed til de Fangne. Hvor meget mere rimeligt og naturligt er det ikke at tro, at de kan se os bedre, end vi kan se dem, at de kjender os bedre, end vi kjender os selv. De har gjort Fremskridt; vi er ogsaa gaaede frem. Vi nærmer os det Maal, som de har naaet, og derfor mener jeg, at vi lever i deres Nærværelse, at de kan se os, at de er interesserede i vort Velfærd, at de elsker os nu mere end nogensinde før. Nu kan de se de Farer, der truer os; de kan bedre nu end nogensinde før kjende de Ting, der er i Stand til at føre det skrøbelige Menneske paa Afveje; de kan se de Fristelser og de onde Anslag, der omgiver os her i Livet, og den Tilbøjelighed til at give efter for Fristelser og Svagheder, der synes at bo i os. Med alt dette for Øje fyldes deres Hjerter af Bekymring for os, og deres Kjærlighed til os, deres Ønske om at gavne os, maa være langt større end hos os.

Jeg takker Gud for de Følelser, jeg er besjælet af, og for Erkjendelsen af, at jeg staar ikke alene foran Gud den almægtige, min Faders og Skabers Aasyn, men ogsaa foran hans enbaarne Søn, Verdens Frelser, og at jeg befinder mig i Nærheden af Apostlene Peter og Jakob — og maaske Johannes ogsaa ser os, uden at vi veed det — og at jeg er i Nærheden af Joseph og Hyrum, af Brigham og John og dem, som har været tapre for Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld og trofaste i Udførelsen af deres Mission i Verden, men som nu har forladt os.

Naar jeg forlader dette Liv, ønsker jeg at have Lejlighed til at møde dem med Bevidstheden om, at jeg har fulgt deres Exempel, at jeg har udført min Mission ligesaa trofast og samvittighedsfuldt, som de har udført deres; at jeg har været ærlig og retskaffen i Opfyldelsen af de Pligter, som er mig paalagt, ligesom de var i deres Levetid, og at jeg, naar jeg møder dem, kan omgaas dem paa samme Maade som her i Livet, i Harmoni, Enighed og med Fortrøstningen om, at jeg har gjort min Pligt, ligesom de udførte deres.

Jeg haaber, at I vil tilgive mig, at mine Følelser overvælder mig. I vilde ogsaa komme i en underlig Stemning, vilde I ikke, hvis I følte, at I stod foran Eders himmelske Faders Ansigt, i selve den almægtige Guds Nærhed, i hans Søns og de hellige Engles Nærhed? I vilde føle Eder meget bevægede. Dette er, hvad jeg føler i min Sjæls Inderste i dette Øjeblik. Derfor haaber jeg, at I vil tilgive mig, om jeg bærer disse mine virkelige Følelser til Skue.

Jeg er kun et Barn i Kundskab. Jeg modtager Undervisning, og jeg haaber, at jeg ikke skal „altid lære og aldrig kunne komme til Sandheds Erkjendelse". Det er min inderligste Attraa, at der, eftersom jeg lærer lidt her og lidt der, Bud paa Bud og Linie paa Linie, Dag efter Dag, Maaned efter Maaned og Aar efter Aar, vil komme en Tid, da jeg er naaet til Sandhedens Erkjendelse i fuldeste Maal og

skal kjende den, som Gud kjender den, og opnaa Frelse og Ophøjelse i hans Rige.

Min Mission lige fra min Barndoms Dage har været at forkynde Jesu Kristi Evangelium som en Guds Kraft til Frelse for alle dem, som vil modtage og adlyde det. Det er min Pligt at forkynde det til mine Brødre i Troens Husholdning saa vel som til Verden, naar Lejlighed dertil gives; forkynde dem, at jeg tror paa Gud, den levende Gud, vor Herre og Frelser Jesu Kristi Fader; at hans Søn er Faderens Enbaarne i Kjødet og voxede op fra sin Fødsel som et Spædebarn til en fuldvoxen Mand og udvikledes til at blive sin Faders udtrykte Billede og Lignelse i saa høj Grad, at han ved en vis Lejlighed erklærede, at den, der havde set ham, havde set Faderen.

Jeg tror ikke paa den Lære, som mange fremsætter, at Gud kun er en Aand og af en saadan Beskaffenhed, at han opfylder det uendelige Verdensrum, at han med andre Ord er allestedsnærværende, thi jeg kan ikke tænke mig det muligt, at Gud kunde være en Personlighed, dersom han opfyldte hele det grændseløse Rum og var tilstede overalt paa samme Tid. Det er aldeles stridende mod Fornuften at forestille sig, at Gud, den evige Fader, som en Personlighed kunde være to Steder paa een Gang. Det er selvmodsigende at lære saa, thi det vilde være baade fysisk og „theologisk" umuligt. Men hans Magt og Indflydelse strækker sig ud til alle Universets fjerneste Egne. Hans Kraft naaer ud til alle hans Skabninger, og hans Kundskab omfatter dem alle. Han styrer dem alle og kjender hver eneste af dem. Det er en bibelsk Sandhed, denne, at det er det evige Liv at kjende den sande og levende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt.

Jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige gjennem de hellige Skrifters Lærdomme og gjennem de Aabenbaringer, som er komne til os formedelst Profeten Joseph Smith, er i Stand til at lære den sande og levende Gud at kjende og ligeledes hans Søn, som kom til Verden, ikke blot en passiv Kundskab, men en Kundskab, der leder til Beslutningen om at udtyde hans Befalinger, efterleve hans Love, underkaste os hans Anordninger i alle Retninger og annamme enhver Ordinance tilhørende Guds Hus og Jesu Kristi Evangelium, og som er givne til Menneskenes Børn for derigjennem at gjøre det muligt for dem at komme tilbage til Gud. Den, der kjender Gud og Jesus Kristus, hvilken Kundskab er evigt Liv, vil tilkjendegive denne Kundskab ved fortsat oprigtig og trofast Adlydelse af alle de Bud og Love, som Gud har givet sine Børn, og det er derigjennem, at Frelsen og det evige Liv opnaas.

Djævelen kjender Faderen meget bedre end vi. Lucifer, Morgenrødens Søn, kjender Jesus Kristus, Guds Søn, meget bedre end vi, men for ham vil denne Kundskab ikke betyde evigt Liv, thi uagtet han kjender dem, strider han imod dem og er ulydig. Han vil ikke annamme Sandheden; han kjender Sandheden, men vil ikke underkaste sig den; derfor er han Fortabelsens Søn, og der er ingen Frelse for ham.

Det samme Princip gjælder for mig og for Eder og for alle Guds Sønner og Døtre, som har Forstand og Dømmekraft, som kan overveje

og iagttage Aarsag og Virkning og kjende det gode fra det onde, og som er i Stand til at se Lyset og skjelne mellem Lys og Mørke. Dette er altsaa Jesu Kristi Evangelium, at kjende den eneste sande og levende Gud og hans Søn, som blev udsendt til Verden, hvilken Kundskab kommer gjennem Adlydelsen af hans Befalinger formedelst Tro, Omvendelse fra Synd, Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave af dem, som har Myndighed fra Gud og ikke blot fra Mennesker. Dette er Jesu Kristi Evangelium, hvilket er en Guds Kraft til Frelse: Annammelsen af Sandheden, Adlydelsen af de Principper og Lærdomme, som Gud har givet, og af de Embedsmænd, han har indsat i sin Kirke; thi Guds Hus er et Ordenshus og ikke Virvar og Forvirring.

Gud har oprettet sin Kirke med Apostle og Profeter, med Evangelister, Hyrder og Lærere, hvis Pligt det er at tjene Folket, at lære, undervise, advare og formane deres Medmennesker og lede dem fremad paa Retfærdighedens Bane, og de Mennesker, som er forenede med hinanden i denne Organisation, maa give Agt paa og lytte til den Mands Ord, der har guddommelig Myndighed til at lede, hjælpe og undervise i Israels Midte. Alle disse Ting er forbundne med Jesu Kristi Evangelium, alt for mange til, at jeg kan nævne dem her. Ordinancerne, der tilhører Guds Hus, er aabenbarede i deres Tydelighed i denne Uddeling i langt større Grad end i nogen anden Uddeling, siden Verden blev skabt.

De er alle nødvendige, de er alle uundværlige i deres Plads og i deres Virkefelt, og ingen af os er stor nok eller god nok til at gjøre sig uafhængig af eller tilsidesætte de Ting, som Gud har aabenbaret og forlangt af os at iagttage. Intet Menneske er saa stor, saa fuldkommen eller saa kundskabsrig, at han er uafhængig af Gud. Vi er her paa Guds Jord. Vi indaander hans Luft, vi ernærer os ved hans Føde, og vi dækker os med hans Klæder. Han har tilvejebragt alle de Stoffer, ved Hjælp af hvilke vi faar Klæder og Føde, Liv, Kraft og Tilværelse her i Verden. Vi er ikke uafhængige af Gud, ikke et eneste Øjeblik. Vi tror ikke alene paa Faderen og Sønnen og paa de Ord og Lærdomme og den guddommelige Myndighed, som de gav til Mennesker i Kjødet; men vi tror ogsaa paa den guddommelige Mission af Profeten Joseph Smith.

Vi anerkjender ham som en Mand, der var bemyndiget, kaldet og opreist og skjænket Visdom og Kundskab i denne Tidsalder til at lægge Grundvolden for Jesu Kristi Kirke og gjengive Evangeliet i dets Fylde til Frelse for Verden, til at opvække og forny i Menneskenes Børns Hjerter de evige Sandheder, som Kristus forkyndte, og belære dem om de Ordinancer, som tilhører hans Evangelium, og som han forrettede og bemyndigede sine Disciple til at forrette til alle dem, som vil omvende sig og tro paa Faderen og Sønnen.

Vi tror, at Gud har gjengivet det guddommelige Præstedømme, der besidder Nøglerne til at forrette Livets Ordinancer til Menneskenes Børn. Uden dette guddommelige Præstedømme kunde intet Menneske

modtage Syndernes Forladelse ved at blive begravet i Vandet. Daaben maa udføres formedelst himmelsk Fuldmagt og Myndighed, og uden denne Myndighed vil vore Handlinger ikke blive anerkjendte af Herren; thi han vil ikke anerkjende, hvad han ikke har bemyndiget Menneskene til at udføre, hvad de ikke er kaldede og beskikkede til, men naar Gud kalder og beskikker Mænd og giver dem Myndighed til at handle i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, da kan det, de udfører, ikke undgaa at blive stadfæstet og anerkjendt af Myndighedens Giver. Naar vi modtager Guds Præstedømme, og vi lever i Overensstemmelse med hans Ord, da er Forjættelserne os sikrede.

Jeg kan ikke med Ord udtrykke alt, hvad jeg kunde ønske at sige. Tiden vil ikke tillade det, og der er andre, som skal tale, og alle disse Eders Brødre, der er kaldede til Apostelskabet og til at udføre en Tjenestegjerning i Israels Hus, er i Besiddelse af, eller burde være i Besiddelse af, en rig Fylde af Aanden af deres Kaldelse. For Exempel, disse tolv Kristi Disciple er kaldede til at være levende Vidner om Jesu Kristi guddommelige Mission. Det er dem ikke tilladt at staa frem og sige, at de „tror", at de har annammet det sande og rette Evangelium. Læs Aabenbaringen, og I vil finde, at Herren forlanger, at de skal „vide" det; de maa erhverve en Kundskab for sig selv; det maa være for dem, som om de havde set med deres Øjne og hørt med deres Øren. Dette er deres Mission — at vidne om Jesus Kristus og ham korsfæstet, opstaaet fra de Døde og nu iklædt Magt og Herlighed ved Guds højre Haand. Dette er deres Mission og deres Pligt, og dette er den Lærdom og Sandhed, som det er deres Pligt at forkynde til hele Verden og, hvor de ikke selv kan gaa, at kalde andre til at hjælpe dem, først de Halvfjerds, dernæst Ældsterne og Højpræsterne og alle dem, som har det melchizedekske Præstedømme, og som prædiker Evangeliet under deres Ledelse og erklærer til Verden, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var Guds Profet og var kaldet og beskikket til at lægge Grundvolden for Guds Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage. Og naar jeg siger Guds Rige, saa mener jeg, hvad jeg siger. Kristus er Kongen — ikke noget Menneske. Ingen Mand er Konge i Guds Rige. Han, Gud med Faderen, er Konge, og vi anerkjender ham og ham alene som den øverste Herre i Riget.

Vi trænger alle til Taalmodighed, Overbærenhed, Ydmyghed, Barmhjertighed og uskrømtet Kjærlighed, Hengivenhed for Sandheden, Forsagelse af Synd og Ugudelighed og Modsætsighed mod og Overtrædelse af Evangeliets Forskrifter. Disse er de Fordringer, der stilles til Sidste-Dages Hellige og til dem, som ønsker at blive Sidste-Dages Hellige og virkelige Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger.

Intet Medlem af Kirken, som respekterer sit Medlemsskab, vil beruse sig, være uhøvisk eller vellystig, tage Fordel af sin Broder eller sin Næste eller overtræde Dydens, Ærens eller Retfærdighedens Principper. Intet Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med

fuld Medlemsret vil nogensinde gjøre sig skyldig i saadanne Forseelser, men vil undgaa alle den Slags Synder og være hævet over dem.

Dernæst har vi en Mission i Verden; hver Mand, hver Kvinde og hvert Barn, der har naaet Skjels Aar og Alder, bør være levende Exempler for Verden; de bør ikke alene være i Stand til at forkynde Sandheden, at bære Vidnesbyrd om Sandheden, men de bør leve saaledes, at selve det Liv, de lever, selve de Ord, de taler, hver eneste Handling i deres Liv, er en Prædiken til de uvidende og ufornuftige omkring dem, der lærer dem Renhed, Oprigtighed, Retfærd, Tro paa Gud og Kjærlighed til Menneskeslægten.

Nu har jeg nogle Tal, som jeg ønsker at oplæse for Eder. Det er kun nogle faa. De strækker sig over et Tidsrum af omtrent fjorten Aar. Jeg ønsker ikke, idet jeg giver disse Oplysninger, at give det Udseende af, at jeg i nogen Maade har i Sinde at fremhæve mig selv paa mine Brødres Bekostning, men jeg tror, at vi har udført et Arbejde i dette Tidsrum, som vi ikke behøver at skamme os ved.

Ved Slutningen af Aaret 1906 var Kirkens Gjæld paa $ 1,000,000 tilligemed de paaløbende Renter, ialt $ 1,200,000 betalt. Dette var Kirkens Gjæld ved Præsident Snows Død.

Der er i dette Tidsrum udbetalt til Kirkeskolerne $ 3,714,455 til Oplysning, kirkelig Oplysning.

For Reparationer, Forbedringer, Vedligeholdelsen og Opførelsen af Templerne er der udbetalt $ 1,169,499. For Opførelsen af Stavstabernakler, Forsamlingshuse og Forlystelseslokaler $ 2,007,733. For Missionshuse i Europa $ 266,236. For Missionshuse i de Forenede Stater $ 292,795. For Vedligeholdelsen af Missionerne og Dækning af de med Missionsarbejdet forbundne Udgifter, Ejendomme og Missionshuse ikke medregnet, $ 2,625,328. For Landbrugsskoler og Forsamlingshuse paa New-Zeeland og Samoa $ 78,000.

For Joseph Smiths Fødested og Monument og Joseph Smiths Farm i Palmyra, for Adam-Ondi-Ahman Grunde, for Kjøb af Carthage-Fængsel og for Ejendomme i Independence, Missouri, $ 161,000.

For Byggegrunde og Huse omkring Tempelblokken i Salt Lake City og for nye Bygninger, opførte paa disse Grunde, $ 555,000. For Bygninger og Udstyr til Dr. W. H. Groves L. D. S. Hospital $ 600,000.

Der er bleven udbetalt i Understøttelse til de Fattige i Kirken som et Hele $ 3,279,900.

Der har i dette Tidsrum været et Nettotillæg af Medlemmer paa 187,733 Personer. Der er blevet organiseret 22 Stave (Stifter), 202 Wards (Kirkesogne) og 6 Missioner. Der er nu 72 Stave i Zion, 797 Wards og 22 Missioner. Der er blevet opført og ombygget ialt 465 Forsamlingshuse i Zions Stave foruden Grens- og Mødehuse i de forskjellige Missioner. Der er udført 1,468,437 Daabshandlinger for de døde i Templerne. De kvindelige Hjælpeforeningers Medlemsantal er forøget med 34 pCt., Søndagsskolernes med 40 pCt., de unge Mænds Foreninger med 23 pCt., de unge Kvinders Foreninger med 27 pCt., Elementarklasserne med 39 pCt. og Religionsklasserne med 85 pCt. i de forløbne 14 Aar.

Jeg behøver næppe at gjøre nogen Tilføjelse til denne Rapport, men jeg ønsker at sige dette til Eder, at af Eders Tiende og af de Midler, der tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har intet hængt fast ved mine Hænder eller ved mine Medarbejderes. De er alle blevne benyttede efter deres Bestemmelse.

Nu er vi ved at bygge et Tempel i Kanada. Vi bygger et andet i

Hawaii, og vi opfører en Kontorbygning til Kirkens Hovedkontorer, Biblioteket og Opbevarelsen af Kirkens Optegnelser, saaledes at de kan blive sikrede mod Ødelæggelse ved Ildebrand og paa anden Maade, som de i mange Aar har været udsat for. Vi venter snart at have et Sted, der vil være saa godt som brandsikkert og med Plads nok til at rumme Kirkens Optegnelser i mange Aar.

Hvorledes har alt dette været muligt? Hvorledes kan vi vedblive at udføre saadanne Ting? Simpelthen ved, at de Sidste-Dages Hellige opfylder Herrens Love og hans Kirkes Forskrifter, og medens I opfylder Eders Pligter, vil jeg garantere Eder, at saalænge disse mine Brødre, med hvem jeg er forenet i dette Arbejde, har Ledelsen af Kirkens timelige Affærer, vil I aldrig faa nogen Aarsag til at betvivle, at Eders Midler bliver brugte paa rette Maade eller benyttede til de bedste Formaal.

Gud velsigne Eder og alle Kirkens Medlemmer, alle, som hører vort Trossamfund til, og hjælpe os alle til at være trofaste og nidkjære til den sidste Stund, vidende, at Sejren ikke bliver vunden „formedelst Styrke" alene, eller „formedelst Hurtighed i Løbet", men af dem, der holder ud indtil Enden. Amen.

Torsdag den 1. Juni 1916.

Min Foraarsrejse i Missionen.

I Tidsrummet fra den 28. Marts til den 10. Maj har jeg besøgt de 6 Konferencer, som findes i Missionen, og paa samme Tid besøgt flere af de adspredte Grene. Det er mig en stor Glæde at kunne meddele, at trods de vanskelige Forhold, som raader, er Missionen som et Hele betragtet i en god og trivelig Tilstand. Alle Steder var Møderne særdeles godt besøgte saavel af Kirkens Medlemmer som af Fremmede, og en ydmyg og opbyggende Aand var raadende hos alle Ældsterne, der deltog i Fremsættelsen af Evangeliets frelsende Principper. Ældsterne fra Zion havde virket med Nidkjærhed saavel iblandt Søskende som Venner; dog havde deres Opmærksomhed særlig været henvendt paa Medlemmerne, der var blevne besøgte og opmuntrede, saa ofte Omstændighederne tillod det. De lokale Ældster, som præsiderer over de adspredte Grene, havde ligeledes udført et prisværdigt Arbejde med at afholde regelmæssige Møder samt besøge Søskende i deres Hjem og administrere Evangeliets Ordinancer. De Hellige har trods de meget haarde Tider, som raader, gjort deres Bedste for at bistaa den gode Sag. Rapporterne fra Grensforstanderne, de kvindelige Hjælpeforeninger og Ungdomsforeningerne var alle meget tilfredsstillende; Arbejdet var i alle Henseender udført i den samme Orden som tidligere. Alle Organisationerne viste saaledes Spor af Fremgang og havde alle en lille

Kassebeholdning i Baghaand. Søndagsskolerne er overalt i stadig Fremgang, og den udmærkede Udførelse af Klasselektierne og øvrige Søndagsskole-Program Søndag Formiddag forbausede mange besøgende Venner, i hvis Øjne Taarerne pressede sig frem ved at lytte til de uskyldige Børns Svar og Forklaringer. Sangkorene, der kan betragtes som et af de vigtige Drivhjul i det store Evangelie-Værk, fortjener særlig Ros for det ihærdige og prisværdige Arbejde, de har udført. I Kristiania og Kjøbenhavn begyndte Konferencen med Koncert Fredag Aften, og i begge Tilfælde var der stor Tilslutning, foruden af Kirkens Medlemmer ogsaa af mange Fremmede, til hvem Indbydelse til at overvære Konferencerne var udstedt. Den udmærkede Sang gjorde et dybt Indtryk paa alle de Tilstedeværende, og det tør haabes, at man ved kommende Konferencemøder vil begynde paa lignende Maade i enhver af Konferencerne.

Det er en Selvfølge, at man i de adspredte Grene savner Missionærerne meget, og der spørges stadigt: „Naar kommer Missionærerne til os igjen?" Paa dette rørende Spørgsmaal har jeg ikke set mig i Stand til at give et tilfredsstillende Svar, da det uden Tvivl for en stor Del vil bero paa, hvorledes Forholdene herefter vil udvikle sig som Følge af den rædselsfulde Krig, der har foraarsaget saa megen Forstyrrelse overalt. Som Tilstanden har været i længere Tid, særlig siden Englænderne begyndte at tilbageholde saavel den almindelige Brevpost som Pengeforsendelserne, har det i flere Tilfælde stillet Ældsterne fra Zion i stor Forlegenhed, idet deres Penge udebliver. Hvis der derfor var 100 eller flere Missionærer, vilde det kunne være forbundet med store Vanskeligheder for dem at klare sig med timelige Midler.

Jeg kan derfor med Lethed indse den store Visdom, som Kirkens Præsidentskab besidder ved at formindske Missionærernes Antal i disse Lande, indtil der indtræder en Forandring til det bedre. Lader os imidlertid være ved godt Mod, Søskende; thi bagved den tunge, mørke Sky blinker Haabets klare Stjerne, der bebuder Fredens og Glædens herlige Dag.

Medens Stillingen i Missionen saaledes er upaaklagelig, sker det dog, at visse vildledende og stridige Indflydelser gjør sig gjældende og ved enkelte Lejligheder har foraarsaget Besværligheder og Græmmelse saavel for de ledende Brødre som for Kirkens Medlemmer, hvorfor vi fandt det nødvendigt at tage saadanne Forholdsregler, der kan tjene til at bevare den indbyrdes Ro og Orden blandt Søskende og tillige tjene til Advarsel for saadanne, som søger at skade og modarbejde de ledende Mænds Indflydelse, hvad enten dette angaar Ældsterne fra Zion eller de af Landets Sønner, der er beskikkede til at beklæde en eller anden ledende Stilling. Man bør stedse have i Tanken, at der er en Orden indenfor Jesu Kristi Kirke, som enhver, der er anbetroet en Grad af Præstedømmet, samt ethvert Medlem nøje bør iagttage. Splid og Opsætsighed bringer Forvirring og Uorden, selv i det bedst organiserede Samfund, og bør derfor modarbejdes og undertrykkes. De, som er anbetroede en Grad af Præstedømmet, bør bestræbe sig for at se

Øje til Øje, og hvis de af et ydmygt Hjerte søger Herren om Visdom og Forstand, vil den Helligaands Indflydelse bevirke, at Enighed, Ro og Orden vil raade. Man bør stedse give Agt paa det ledende Præstedømmes Raad og Undervisning og ikke tage Hensyn til saadanne, der søger at undergrave og skade deres Indflydelse, som særlig er beskikkede til at lede og undervise Medlemmerne. Enhver Mand, der saaledes er anbetroet Præstedømmet, bærer et stort Ansvar for, hvorledes han benytter det, da det kun er givet ham i den Hensigt, at han formedelst det skal virke for at rulle Guds Værk fremad, og den himmelske Organisation, der saaledes bliver udbredt paa Jorden, vil bringe ethvert trofast Medlem det evige Livs Velsignelser. Hvis vi iagttager denne Orden, da siger Herren:

„Jeg vil velsigne Eder og være med Eder, og I skulle forsamle Eder paa Eders hellige Steder, hvor I pleje at komme tilsammen for at paakalde mig, og der bede om alt, som er ret, og jeg vil bønhøre Eder, og min Aands Kraft skal komme over Eder, og mine Velsignelser hvile paa Eder."

Maa Gud fremdeles velsigne sin Gjerning i denne Mission samt enhver oprigtig Mand og Kvinde, der har stillet sig paa Sandhedens Side.

Med inderlig Tak for udvist Opmærksomhed mod mig paa min lange, men dog velsignelsesrige Færd, er jeg for Sandhedens Sag

Eders Broder i Kristo
Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Cephus E. Andersen fra Garland, Utah, som ankom til Bergen, Norge, den 4. Maj, er beskikket til at virke i Bergens Konference. Vi byder Broder Andersen velkommen til Missionsmarken i Norden.

Afløsning. Ældste Peter M. Lundgreen løses fra at præsidere i Aarhus Konference, Ældste Alma M. Andreasen fra at præsidere i Trondhjems Konference, og Ældste Hyrum W. Jepsen, der i længere Tid har virket som Konferencesekretær og Korleder i Kjøbenhavn, løses fra sin Mission. Disse Brødre, der alle har udført et meget prisværdigt Missionsarbejde, løses med Tak og Ære med Tilladelse til at rejse hjem til deres kjære i Zions Dale. De vil afrejse med Dampskibet „United States", der afgaar fra Kjøbenhavn den 1. og fra Kristiania den 2. Juni. Vi ønsker dem og Følge en lykkelig Rejse over Hav og Land.

Beskikkelser. Ældste Chr. Sørensen beskikkes til at præsidere i Aarhus Konference, Ældste M. A. Faldmo til at præsidere i Trondhjems Konference og Ældste Fred. H. Heese til Sekretær og Korleder i Kjøbenhavns Konference.

Foraarskonferencen i Bergen.

Konferencens første Møde afholdtes Lørdag den 8. April, Aften Kl. 8½, i Missionshuset, Vaskerelvsgaten Nr. 1 og aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde", og Bøn af Ældste Robert Bischoff. Salmen: „O, Fader, lad mit Hjerte faa", blev sungen, hvorefter Konferencepræsident Andrew Dahlsrud bød Forsamlingen velkommen. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Sine Gundersen, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Hendes første Raadgiver, Betzy Holgersen, knyttede nogle Bemærkninger til, hvad der allerede var oplyst, og opmuntrede Søstrene til at besøge Symøderne. Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Clara Hjørnevik, udtalte sig angaaende Foreningens Virksomhed; Præsidenten for de unge Mænds Forening, Johan Sætrum, ligeledes. Præsident Dahlsrud oplæste Rapporten fra Stavangers kvindelige Hjælpeforening, i hvilken der var udført et godt Arbejde. Aalesunds Rapport blev derefter afgivet og udviste et særdeles godt Resultat af den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed der.

Derefter afgaves Rapport over Konferencens Tilstand som et Hele; den kunde betegnes som god. Præsident Dahlsrud haabede, at Kirkens Medlemmer i Konferencen maatte erhverve sig flere og flere evangeliske Kundskaber og handle i Overensstemmelse med Evangeliets herlige og frelsende Principper.

Ældste Robert Bischoff udtalte, at han følte sig tilfreds i sin Gjerning og glædede sig ved Søskendes behagelige Selskab. Sekretæren for de unge Kvinders Forening, Rachel Moe, afgav sin Rapport. Salmen: „I Østen stiger Solen op", blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen sagde, at han havde længtes efter at komme til Bergen og opmuntre Søskende efter den frygtelige Brand, som ogsaa havde ramt flere af disse haardt, idet de havde mistet deres Ejendele. Han takkede Herren, fordi Missionshuset, i hvilket de Hellige samles til Gudstjeneste, var sparet fra Ødelæggelse ved Flammerne. Han bragte en Gave med fra Søskende i Kjøbenhavn. Han var tilfreds med Arbejdet, der var blevet udført i Konferencen, og troede, at vi havde Betingelser for at kunne gaa fremad. Herrens Velsignelser vilde følge de Hellige, naar de trofast gjorde hans Villie. Med Hensyn til de unge, da skulde de iføre sig Troens og Hellighedens Panser og forskandse sig mod den Ondes Angreb. Det gjaldt om ligefra den første Barnealder og til Alderdommens Dage at frygte Gud og holde hans Bud. Han bragte en Hilsen fra Præsidenten over den europæiske Mission, Hyrum M. Smith, som i et Brev udtalte det Haab, at Kirkens Medlemmer i den skandinaviske Mission vilde forblive trofaste i Pagten, som de havde sluttet med Herren. Salmen: „Fred hviler over Land og By", blev sungen, hvorefter Br. Johan Jensen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndagsskole-Konferencen.

Denne tog sin Begyndelse Søndag Formiddag Kl. 10½ med Afsyngelse af Salmen: „Vær velkommen, Søndag Morgen", og Bøn af Br. Andreas Fosse. Salmen: „Der er Skjønhed her paa Jord", blev sungen, hvorefter Lektie-Programmet blev udmærket udført af Skolens Klasser. Salmen: „Ventende paa Høstens Mejer", blev afsungen. Br. Nygaard afgav Beretning om Stavanger Søndagsskole, der gjorde god Fremgang.

Missionspræsident Christiansen udtalte, at han var meget tilfreds med Skolens Virksomhed, og han havde Indtryk af, at Herrens Værk paa de forskjellige Omraader gik fremad i Konferencen. Han ønskede, at Børnene skulde forstaa, at Præstedømmet og deres Lærere og Lærerinder havde dem kjær og bestræbte sig for at lægge en god Grundvold til deres fremtidige Tanke- og Willieliv, og han mindede Forældrene om det store Ansvar, der paahviler dem. Saugen: „Tak for vor Skole", blev sungen, hvorefter Broder Olaf Karlsen sluttede Søndagsskolens Konference med Taksigelse.

Eftermiddagsmødet Kl. 4.

Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger", blev sungen, hvorefter Ældste Nygaard indledede Mødet med Bøn. Salmen: „En Dag jeg paa et ensomt Sted", blev nu sungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter og Missionsautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Konferencens Præsident foreslog de stedlige Autoriteter og Organisationer til Opholdelse. Alle Forslag blev paa vanlig Vis enstemmigt vedtagne.

Missionspræsidenten sammenlignede Evangeliet med et Livsens Kildevæld, der rinder ud over Jorden og kvæger alle, som aandelig tørster og søger Guds Rige. Guds Aand medfulgte Evangeliet og trøstede og oplivede os. Salmen: „Han lever, vor Forløser stor", blev sungen. Ældste R. Bischoff bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet var gjengivet til Jorden i sin Fylde og blev prædiket af Kirkens Ældster til et Vidnesbyrd for alle Folk. Evangeliet var en kostelig Skat, som alle burde sætte sig i Besiddelse af. Saugen: „En ukjendt Grav", blev sungen af Br. Olsen fra Haugesund med Guitar-Akkompagnement. Missionspræsidenten talte derefter om de Trængsler, Profeten Joseph Smith gjennemgik i den forholdsvis korte Tid, han levede paa Jorden, samt om hans Martyrdød og Jordfæstelse. Han udtalte, at de Sidste-Dages Hellige troede paa Kristus i Ordets fulde Mening, idet de troede, at Menneskene i et og alt maa rette sig efter hans Befalinger. Kun den, der gjør Faderens Villie og følger i Frelserens Fodspor, kan opnaa Frelse. Vi maa, som Apostelen siger, „udarbejde vor Saliggjørelse med Frygt og Bæven i Hjertets Enfoldighed". Konferencepræsidenten takkede de forsamlede for deres Tilstedeværelse. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Der er dejligt udi Skoven" og Taksigelse af Br. Johan Sætrum.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Ydmygt med Ærbødighed“ og Bøn af Ældste R. Bischoff. Salmen: „Messias, han kommer“, blev sungen, hvorefter Konferenceepræsidenten talte om sine Sjælekampe og Erfaringer, førend Lyset gik op for ham, og han annammede Evangeliet. Han var lykkelig ved at kunne være en Budbærer om Kristi Evangelium, der er et uforanderligt Budskab, ligesom Gud selv er uforanderlig. Af Skriften lærer vi, at Evangeliet skulde borttages fra Jorden, men tillige, at det skulde gjengives, og da Tiden kom, inspirerede Herren en Yngling og dygtiggjorde ham til at oprette sin Kirke paany, og han skjænkede den alle de Gaver og Kræfter, som fandtes i Kirken fordum. Salmen: „Lad ej dit Hjerte tvivle“, blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten talte over Emnet: „Skal Tusindaarsriget være et jordisk eller et himmelsk Rige“. I det tyvende Kapitel i Johannes Aabenbaring siges det tydeligt, at Jorden er Stedet, hvor dette Rige skal blive oprettet. Førend Kristi andet Komme skulde Præstedømmet og Evangeliets Gaver i Henhold til Skrifterne gjengives til Jorden. Dette var sket. Johannes Profeti om Evangeliets Gjengivelse i Joh. Aab. 14. Kap., 6. V. og flere andre Profetier var opfyldte. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle de Tilstedeværende. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Det spredes mer og mer“, og Taksigelse af Br. Totland.

Grensmødet Mandag Aften, Kl. 8½.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader“, og Bøn af Ældste R. Bischoff. Salmen: „Vi glædes og frydes“, blev sungen. Forskjellige kirkelige Sager blev derefter fremførte. Br. Olaf Karlsen fik det aaroniske Præstedømme meddelt og blev ordineret til Præst. Br. Artur Bjørndal blev efter egen Anmodning løst fra sin Stilling som Bestyrer af Søndagsskolen i Bergen, og han og hans to Raadgivere blev løste med Tak for veludført Arbejde. I deres Sted blev Ældste Robert Bischoff indsat som Bestyrer med Brødrene Karlsen og Totland som Raadgivere. Ungdomsforeningernes og den kvindelige Hjælpeforenings Præsidentskaber samt Distriktslærerne blev dernæst foreslaaede til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmigt billigede. Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk“, blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten sammenlignede de forskjellige Organisationer indenfor Kirken med en Maskine, i hvilken ethvert Hjul og enhver Del er nødvendig og har sin bestemte Tjeneste at yde. Han oplæste en Aabenbaring til Præsident John Taylor vedrørende Præstedømmet og mindede om, at det var Kristi Retfærdigheds Dragt, vi ved Daaben blev iførte, og derfor maatte vi med Forsigtighed vandre i Livet og tjene Herren med al vor Sjælsstyrke. Salmeverset: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“, blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Konferencepræsidenten.

Som Afslutning paa Konferencen afholdtes Tirsdag Aften den 11. April Festmøde. Foruden Søskende fra Trondhjem By og andre Steder

var mange fremmede tilstede. Et omfattende Program blev udført, og til Slut blev der serveret Chokolade og Kager. De Tilstedeværende tilbragte en behagelig og fornøjelig Tid sammen og forlod hinanden med de bedste Ønsker og Forhaabninger for Fremtiden.

Paafølgende Fredag Aften havde Søndagsskolen en fornøjelig Fest.

Rachel Moe,
Konference-Skriver.

Adlyd Herren af Kjærlighed til ham.

Uddrag af en Artikel af Lizzie O. Borgeson i »Liahona«.

Kirkens Ældster har aldrig søgt at faa Folk til at adlyde Evangeliets Principper ved at fremholde for dem, at der venter dem frygtelige Helvedesstraffe, hvis de ikke omvender sig. Kristus brugte heller ikke den Fremgangsmaade, da han vandrede paa Jorden. Det var kun til forhærdede Syndere og Hyklere, at han talte haarde Ord. Ikke heller fordømmer Kirkens Medlemmer dem, som ikke strax kan forstaa Evangeliets Principper, thi Herren alene kjender Hjerterne, og „Dommen hører Herren til". Da Jesus fremstod som Lærer blandt det jødiske Folk i forrige Dage, lærte han dem:

„Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham." (Joh. 3 : 16, 17.)

„Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gjerninger var onde." (19. V.)

Menneskene dømmer sig selv, naar de ikke vil adlyde Evangeliets Principper, omvende sig og tjene Herren af et oprigtigt Hjerte.

Kirken udsender Missionærer til de forskjellige Nationer for at kalde Jordens Indvaanere til Omvendelse, saa at alle, som ønsker det, kan drikke af det „Livets Vand", som Frelseren omtalte til den samaritanske Kvinde ved Jakobs Brønd, idet han sagde til hende, at hver, som vilde drikke deraf, skulde til evig Tid ikke tørste. Han sagde:

„Den, som drikker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som fremvælder til evigt Liv." (Joh. 4 : 14.)

Hvis Straffen, som er forbunden med ikke at adlyde visse Love eller efterkomme visse Fordringer, stedse bliver holdt frem for en Person, er der Fare for, at vedkommendes Sind bliver saa opfyldt med Tankeforestillinger om Syndens skrækkelige Følger, at den store Fryd, der er forbunden med og en Følge af at adlyde Evangeliets Principper, ikke bliver forstaaet, men dette er jo dog Hovedsagen. Det idealistiske i sand Kristendom er, hvad den faldne Kristenhed er kommen bort fra, og dog er det alene dette, som kan gjøre Hjertet glad. Naar Frelseren taler om „Livets Vand", tager han Sigte paa et Livsideal, og det samme gjør han i de mange lignende Udtalelser, der i et filosofisk og poetisk

Sprog fremsætter Saliggjørelsens Principper for tænkende Mennesker. Men de, som kun tænker overfladisk, kunde ikke forstaa ham paa hin Tid, og de vil heller ikke nu forstaa hans dybe Ord og komme i Besiddelse af den dybe Livsglæde, som Adlydelse af Evangeliets Principper fører med sig. Man kan ikke glæde sig ved Rosernes Skjønhed og Duft, hvis man kun tænker paa de ubehagelige Torne. Det onde saa vel som det gode hører dette Jordeliv til, men det vilde være uforstandigt at fortabe sig i Beskuelsen af det, som forvolder vort Sind Smerte og Lidelse, og se bort fra alt det skjønne, som findes i Livet. Den Fryd, som er en naturlig Følge af at leve et ædelt Liv, er en større Bevæggrund til at adlyde Evangeliets Principper end Frygten for at lide Helvedes Pine ved at overtræde Guds Bud, og Nødvendigheden af, at Menneskene omvender sig fra al Synd, kan ikke blive forstaaet saa inderlig ved at fremholde den Straf, der følger med Overtrædelse, som ved at fremholde de Velsignelser, der følger med at leve et retfærdigt Liv, og minde Menneskene om Herrens rige Forjættelser til dem, som elsker ham og holder hans Befalinger. Ligesom vi ikke skal forskrække Menneskene ved tidlig og silde at udmale Helvedes Rædsler for dem, saaledes skal vi heller ikke udtale Fordømmelsesdomme over vore Medmennesker. Kristi Evangelium fordrer, at Kirkens Folk paa en forstandig Maade forkynder Nødvendigheden af, at Menneskene omvender sig, saa at de kan være berettigede til at blive døbte til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; thi hvis Menneskene ikke udøver Tro og viser Omvendelsens værdige Frugter, kan de ikke modtage Guds Riges Velsignelser.

Vi kan trygt gaa ud fra, at den store Omvendelsesprædikant Noa i forrige Dage forsøgte at bringe Menneskene til at tjene Gud ved at fremholde for dem de Velsignelser, der var forbundne med at adlyde hans Befalinger, og vi kan forestille os, at han talte til dem om den store Sorg, de forvoldte deres himmelske Fader ved at leve ugudeligt. Vi kan i Tankerne forestille os, at denne store Profet Dag efter Dag og Aar efter Aar forkyndte Menneskene om Guds Naade, hvis de vilde tjene ham, men at de, ligesom mange i vore Dage, elskede „Verden og de Ting, som er i Verden“, mere end ham; og Herrens retfærdige Vrede blev optændt imod dem paa Grund af deres Stivsindethed, Stolthed og Forhærdelse, saa at tilsidst Syndflodens Vande kom over dem, og kun Noa og hans Familie blev reddede i Arken, som han paa Herrens Befaling havde bygget.

Abraham viste ogsaa sin inderlige Kjærlighed og Medfølelse for sine Medmennesker, idet han anraabte Herren om Naade for Sodomas og Gomorras Indbyggere og bad, at han, hvis der fandtes 10 retfærdige i Sodoma, vilde spare Staden. Men Befolkningen i de nævnte Byer var saa fordærvet, at der ikke fandtes 10 retfærdige, og Herren, som ikke lader sig spotte evindelig, maatte ødelægge Byerne og lade dem forsvinde fra Jordens Overflade, og der, hvor de før stod, findes nu det døde Hav.

Jonas var ogsaa en Omvendelsesprædikant, om hvem vi kan være

forvissede, at han ikke alene forkyndte Herrens Vrede over de ugudelige, men ogsaa fremholdt de Velsignelser, der vilde blive dem tildel, som frygtede ham. Denne Profet blev sendt til den store, ugudelige Stad Ninive for at forkynde for Indbyggerne, at hvis de ikke omvendte sig, vilde Byen om 40 Dage blive ødelagt. Han vægrede sig først ved at paatage sig denne Mission og søgte at unddrage sig den, men han vidste, at Herren havde kaldet ham dertil, og efter at han paa en vidunderlig Maade var tugtet af Herren for sin Efterladenhed, begav han sig til Ninive og vidnede for høje og lave i denne By om Herrens store Mishag med dem. Det glædelige skete, at de omvendte sig. Der meddeles, at de troede Budskabet fra Gud og omvendte sig, fra de største til de mindste. Kongen i Ninive ydmygede sig alvorlig og paabød Faste, ikke alene for Menneskene, men ogsaa for Dyrene. Han lod udraabe og sige: „Hverken Mennesker eller Dyr, hverken Øxne eller Faar maa smage noget, de maa ikke græsse og ikke drikke Vand." Fremdeles bød han: „Og de (Indbyggerne) skulle omvende sig, hver fra sin onde Vej og fra den Uret, som hænger ved deres Hænder." Og han sagde: „Hvo veed? Gud kunde vende om og angre det og vende om fra sin brændende Vrede, at vi ikke forgaa." Og der berettes:

„Og Gud saa deres Gjerninger, at de omvendte sig fra deres onde Vej; og Gud angrede det onde, som han havde talt om at ville gjøre dem, og han gjorde det ikke." (Læs Jonas Bog, 3. Kap.)

Folket i Ninive ydmygede sig alvorligt for Herren og omvendte sig fra deres syndige og letsindige Liv, og de blev skaanede fra Udryddelse.

Profeten Esajas formaner Israel i følgende alvorlige og vægtige Ord, som enhver bør lægge sig dybt paa Hjerte:

„Søger Herren, medens han findes; kalder paa ham, medens han er nær. Den ugudelige forlade sin Vej og den uretfærdige sine Tanker og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget villig til at forlade."

Herrens Profeter og Tjenere har til alle Tider, baade før og efter Kristi Komme til Jorden, raabt Omvendelse til Menneskene, og de har søgt at bibringe Menneskene Tro paa Herren og paa Evangeliets Principper, og paa hans Løfter, at de retfærdige skal blive velsignede af ham, saa at Menneskene kunde beslutte sig til at gjøre Guds Villie af Kjærlighed mere end af Frygt for Straf.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)